# मोटी [illegible]त्री.

नरसिंहभाइ [illegible]ांकळश्वरकृत.

महाराज श्री पुरुषोत्तमप्रसादजीनी आज्ञाथी

[illegible]पावी प्रसिद्ध करनार

मनसुखराम [illegible]ळजी.

अमदावाद.

युनियन प्रिन्टिंगप्रेस कंपनी लिमिटेडमां छापी

प्रसिद्ध कर्युं.

संवत. १९५२ सने. १८९६

किंमत. ०—०—१.

४८८ — ५५ ८१

.हजानंदस्वामी सत्यछे.

' शिरोमणी प्रगट पुरुषोत्तमना
त् असत् विवेकवंत संत हुला
ासी सत्संग परायण एवं
. संपन्न हरिजन समस्त मा-
..दासनोदास नरशी शांकळेश्वर
ापूर्वक जयश्री स्वामिनारायणवां-
प... त्रास्तु विशेष आघोर कळीने विषे
भगवान पुरुषोत्तम नारायण दया करीने
पृथ्वी उपर आ भरतखंडनी पवित्र भूमिने
विषे अवतार धारण कर्यों एथी कळीका-
ळमां सतयुग प्रवरताणो, अने अनेकजीव
भगवानना संबंधने पामीने भगवान सन-
मुख थया तेमां पण जेने जेटलो संबंध थ
ो तेटला ते कृतार्थ थया; जेनेभगवाननो

संबंध नथयो अगर संबंध थ
कोई रीतनो पटंतरो रही गयो
खोट रही गई. आपणने भगवा
करी पोतानुं ओळखांण करा
बंधने पमाड्या छे तेथी आ
पार नथी भगवान पुरुषोत्तम
गट थया न्होत तो अगर आपण
संबंध नथयो होत तो आपणुं कांइ
रहेत नहीं. ने आ जगतमां केटलाक धर्म
हीणा ज्ञान हीणा वैराग्य हीणा महादुष्ट
आचरण करेछे. तेमां आपणा देशना के
गामना के नातीला के जातीला पण तेमां
पडेला देखीए छीए भगवाने आपणने स-
न्मुख ताणी लीधा न्होत तो आपण पण
महाभुंडी हालतमां अवळे मारगे चडीगय

होत. पण एवे रस्तेथी वाली मोक्ष मारगे चडावी दीधा ए मोटी दया करी छे. पण ए दयाने विसारी आपणे नीरांते गाफलता राखवी नही. जेथी भगवांननो तथा भगवाननना मुक्तोनो दीन परदीन वधारे संबंध थातो जाय ने आपणने वधारे सुख मळे तेम वरतवुं जेथी भगवाननी कृपानुं पात्र थइ भगवाननी सेवामां रहेवाय; तेभगवाने वचनाम्रतमां कह्युंछे के जे पुरुष प्रयत्नरुपी साधन करी शुभगुण संपन्न होयछे तेभगवाननी कृपाने पात्र थायछे. आपण एवा पात्र थवा सारु धर्मज्ञान वैराग्यादीक द्दढ करवाने संतसमागमनी बहु जरुरछे 'बोत काळ करे सतसंगातब होय संशेका भंगा'. आ जीवने कोटीकल्पना जेराग पेठा छे ते

घणा दिवस संतसमागम करीने काढे तो नीकले एवा छे. ए समागम सारु भगवाने मोटा मोटा अक्षर मुक्तोने आ पृथ्वी उपर राख्या पण आपणने समागम करवानो प रवार आव्योनही. अगर संसारना मोहरूपी गीगानी गोलीसोतो समागम कर्यो, जेथी समागमनुं सुख आवतुं नथी माटे संसारीक वासना अलगी करी समागम थाय तो य थार्थ सुख थाय. भगवान स्वधाम गयापछी मोटा मुक्त घणा दीवस रह्या पण जेणे स मागम नहीं कीधो अगर हजुपण जे मुक्त छे तेमनो समागम जे नहीं करे तेने मोटी खोटछे. कांजे आ जे पवित्र भूमिमां उत्तम जातिमां साजासारा अवय सहित भगवाने मनुष्य देहतो आप्यो ने दया करी एमनी

ओळखाण करावीछे तो ह्वे आपणे खोट राखीशुंतो आपणामांआवशे. आवोजोग फरीफरी मळवो मुश्केलछे आतो देवताने पण दुर्लभछे. ए महाराजे कह्युंछे जे 'नभूतो नभविष्यती' एवो जोग मळयोछे माटे ह्वे खबडदार थई मंडवुं ने जगत्मांथी उखेडीने भगवानमां वळगवुं. आ देह देहना संबंधी पदार्थ केवल दुखदाई छे. पण मोहे करीने जीवने समजातुं नथी जीवने संसार सुधारवा तरफ जेटलुं तानछे तेटलुं पोतानो मोक्ष सुधारवा तरफ नथी संसार सुधरे तेवो पण नथी ने अंते मूकीने जावुं पडशे ने गयापछी कोटीकल्पे पाछुंअवातुं नथी. एथी भगवान विसारी वधु करवुं ते कोना सारु वली जेने अर्थे कुटी मरेछे तेमानुं कांइपण

साथे आवतुं नथी. ठालो आव्योछे नेठालो जवानोछे. घणाघणा मूकीने पोतानी नजर आगल गया छे ने जाय छे तेवात भूलीने पाछो जीव तेजमार्गे चालेछे एवी माया ब ळवानछे. आजकाल करतां काळ आवी पुगशे ने ओचींतो झाली लेशे पछी कशुंए थवानुं नथी. काळने आपण भूलीए छीए पण काल आपणने भूलवानो नथी. ज्ञान विना आलोकनो फेर चडी गयोछे तेमांथी उखडाय तेम नथी ने अंते ज्ञानविना ज्यां त्यां चोटीजवाशे तो बहुकष्टथाशे. अंतसमो समुद्र जेवो कह्यो छो ने तेमां भगवाननी मूर्तिरुपी वहाणनुं अवश्य काम पडेछे मूर्ति अंतरमांरहे तेवो देहछतां उपाय करी लेवो आ लोक अंतरमांथी निकळ्या वगर मूर्ति

रहेवानी नथी ने ज्ञानविना आ लोकभोग खोटा थवाना नथी माटे ज्ञान अवश्य जोइए. भाइजी ज्ञानविना देहने आद्य लइने यद्‌किंचीत् जेकांइ सुखदाई जणायछे ते वैराग हशे तो खोटुं थाशे.त्यां कह्युंछे के 'त्यागन टके रे वैराग्यविना करीए कोटीउपायजी'. ने ज्ञान ते शुं आत्मा तथा परमात्मानुं चोख्खुं निरुपण करवुंतेज्ञानकहेवाय. ने ज्ञान संतसमागमविना थातुं नथी. बबे घडी भगवाननी मूर्तिनुं ध्यान करवानो अभ्यास राखवो, तेथीराग ओछा थाशे, अव्यक्त राग ध्यान विनाटलवाना नथी.ध्यान शुद्ध अंतःकरणविना थाय नहीं. जेवो आहार पंचइंद्रियोनो करे तेवुं अंतःकरण थायछे माटे निरंतर आहार शुद्ध थाय तेवो

खटको राखवो, के महाराजे कह्युंछेके जेवा तेवा आहार करशे ने सार असारनो विभाग नहि करे तेनुं अंतःकरण भ्रष्ट थशे. माटे शुद्ध आहारथी शुद्ध वृत्ति राखी भगवान संभारवानो आदर राखवो तो अंतरना घाट सर्वे शमी जई भगवाननी मूर्त्तिनुं सुख आवशे. सांख्य विचारे करी देह तथा जगत् खोटुं करी नाखीने ब्रह्मरुप थई भगवाननुं ध्यान करवुं. ध्यान करतां वृत्ति आडी अवळी जाय तो वळी विचारे करीने पाछी वृत्ति करी घाट टाळवाने ध्यान करवुं. एम निरंतर करवुं ने महाराजे कह्युं छे के मूर्ति न देखाय तो पण एमनुं एम ध्यान कर्यां करवुं खातां पीतां हरतां फरतां मूर्त्तिनो आलोच राखवो ने ब्रह्मरुप आत्मा

समजवो. देहथी हमेशां जूदो समजवो ब्र
ह्मरुप तेशुं जे धर्म,ज्ञान,वैराग,भक्ति एचा
रनुं चोख्खापणुं एटले दृढ करवापणुं तेनुं
नाम ब्रह्मरुप कहेलुंछे. तेज जाणपणारुपी
भगवानना धामनो दरवाजो कहेलोछे. ते
हमेशां दरवाजे रहेवा शीखवुं जेथी अंत
रमां भगवानविना बीजाघाट पेसेजन
हि. भगवान विसारी जेजे करे छे ते सर्वे
नहि कर्या जेवुंछे ने बंधनकारी थायछेमाटे
भगवान संभारी निरंतर क्रिया करवी. ने
महाराजे कह्युंछेजे भगवानविना अन्यघाट
थाय तो जेवो कपाळमां बळबळतो डाम दे
तथा पंचामृत भोजन जमतो होय, तेमां
धूळ नांखे ने जेम वसमुं लागे,एवुं थायतो
भगवान सांभरे. भगवानना नानांमोटां व

चन उपर वृतिराखी वरतवुं तो कोइ रीते जीव दुखीयो नहि थाय. आजगतना सुख संपतनेविषे घणी आसक्ति राखीने पुरुष कुटेछे तोपण तेसंपत कोइक खाशे नेतेसं बंधी पाप थयुं हशे ते पोते भोगवशे एवुं जाणी सदा भगवानना वचनउपर द्रष्टिरा खजो, भगवानना वर्तमानने अने नियमने घसारो देशो नहि ने जे मोटा इश्वर कोटी पण भगवानना वर्तमानलोपी अवळे मार्गे चालेला तेपोताना अधिकार उपरथी पडी मोटा लांछनने पाम्याछे, तेपण शास्त्रमांथी आपणे सांभळीयेछीए.वास्ते शुद्धवर्तमानने शुद्धअंतःकरणथी जेकोई भगवाननी मरजी प्रमाणे वर्तशे तेज सुखीयो थशे.

परमप्रिय भाइ श्री जीवरामभाइ प्रत्ये

लि० सुभेच्छक सदा हीतकारी आत्मारा
मना जयश्री स्वामिनारायण आपनी प-
वित्र सेवामां अंगीकार करशो. जत अत्रे
श्री इष्टदेवनी कृपाथी हाळमांतो देशकाल
साराछे पणआगळउपर शुं थाशे तेतो मा-
हाप्रभुने खबर केमके कळीयुगनी जोबन
अवस्था हवे खीलवा मांडी छे, ने ते भेगी
शीवनी वीशी पण बेसवानी तैयारी छे ते
थी शुं परीणाम थाशे ते कही शकातुं नथी.
शास्त्र सांमी दृष्टी करतां तो कलीयुगे पो
तानो जन्म थतांज पोताने मोढे कहेलुंछे
के कान्ता जे स्त्री अने कनक जे द्रव्य ए
बेमां मारो नीवास छे ने मारी सत्ता बरा
बर जांमशे एटले हुं उंच जातीने नीच क्रि-
या करावीने प्रथम भ्रष्ट करीश, वळी ए

बेमां सौनां मन आकर्षण थइने एने अर्थे सर्वे जीव पापाचरण करीने एकबीजा नो नाश करवा तत्पर थाशे आ प्रमाणे तेनो मुलथीज अभिप्रायछे तेमां पेहेली बाबतमां तो तेणे आस्ते आस्ते पगलुं भरवा मांडयुंछे ते जुओने ब्राह्मण सरखा श्रेष्ट जातीनाकेटलाकलोकोविषयासक्तथइनेअती उतरती क्रियाकरीने नठारा खानपानादीक थी एवातो भ्रष्ठ थएला जणाय छेके ते जोइने आपणने बहु कंपारी छुटेछे.आवीरीते कली युगे पोतानी छोटी उम्मर छतां जुलम करवा मांडयोछे तो पछी मोटपणे कोणजाणे शुं करशे तेनी अत्यंत बीक रहेछेने शास्त्र तथा सत्पुरुषो कही गयाछे के जे स्थानकने विशे देशकाल सारा न होय त्यांथी

भागी जावुं आथी मारा मनने एम थायछे के आ अघोर कळीना राजमांथी नीकळीने सतयुग सरखा साराना प्रसंगमां जवाय तो सारु. ने तेम करवानो हुं रात दीवस विचार करुछुं जेथी परमदयालु प्रभु मने मारा विचारमां सहायकरीने फतेहपमाडवा कोइसत्पुरुषनो पल्लो मेळवीदीएतो सारु. भाइजी कलीयुगमां भगवानपुरुषोत्तमनारायणनोअवतार थयो तेभेला अनंत अक्षरमुक्तो आव्याहता तेमणे पोतानो उत्कृष्टप्रताप जणावीने कलीने दाबीदइ सतयुग जेवा देशकाल प्रवर्ताव्या जेथी कलीनुं कांइ पण जोर चाल्युं नही ने छानोमानो उदास थइने केदीनी पेठे बेशी रह्यो, ते हजु पण बशावर जागृत थयो नथी माटे तेना जागृत

थतां पेहेलां तेमांथी भागी छुटायतो सारुं नीकरतो पछी तेना चोकी पोरा मूकी आ पणने जरुर कांइक दुःख पमाडशे केमके जे सत्पुरुषोए तेने बंधीवान जेवो राखे लोछे तेज सत्पुरुषोना आपणे आश्रितछीए माटे तेमना आश्रित जांणीने आपणने सुखेथी बीजा सारा देशकालमां नही पुग वादीए. वली आपणा परम हेतु सतपुरुषो तेमज आपणा गुरुबांधव सोबतीओ पण सर्वे सुखपुरधाममां जातारह्याछे, नेह्वे कोइ कोइ रह्या हशे तेओ प्रथमना जेवा प्रतापी तथा बलवाला भाग्येज हशे के जेओ आ पणी सहाय करीने कली सरखा बलीष्ठ शत्रुना पंझामांथी आपणने बचावी दीए आ विशेनी मने नीरंतर काळजी थया करेछे।

तथा मारु मन सर्वथा उदास थइने एक भ
गवान भजवानीज आकांक्षा राखेछे. आवी
आकांक्षा मारा मददनीश सोबतीओ छतां
मारा दीलमां उदय थइ होततो आ वेळा
मारे अफसोस थावुं नपडत. खेर! हवेतो
थइ ते खरी पण "हीमत मरदां तो मदद
खोदा" ए कहेवत प्रमाणे महाप्रभुनां क
हेलां वचन सामी द्रष्टी राखीने 'महाजनो
येन गतःसपंथाः' एम सत्पुरुषोना पगले प
गले चालवाथी पार आवीने कळीना पंझा
मांथी नीकळी जावुं एम हीमत राखीछे.
ते श्रीजीमहाराजे वचनामृतमां कह्युंछे के
क्यारे करवा मांड्युं ने न थयुं माटे आपणे
करवानी कसर राखीशुं तेटलुंज अधुरुं र
हेशे एम जणायछे पण बे घोडे साथे बेसा

तुं नथी तेम बे काम ह्मारे करातां नथी ए
तो सेंथोके टाल एक रही शके ते कह्युंछे
के "जतीपणुं जाळववुं ने वेशावाडे वसवुं
एबेवातु न बने ते लोटफाकवुं ने हसवु'. त
मज चित्तकीवृत्तिएकहे सुझे वहां लगाओ
कांतो हरीभजी लहो ने कांतो विषय क
माओ एतो एक थाए एवुंछे ते कांतो भग
वान भजो ने कांतो विषयनो वेपार करो.
माटे भगवान भजवा होय तेने आ लोक
सामी दृष्टी नहीं राखतां भगवानमां वळ
गायतो ठीक पडे. पण उपाधीमांरहीने नि
रलेप रहेवुं ए पण काम कठणछे केमके व्य
वहारछे ते उंठना बेसणा जेवोछे ते जरुर
तेमां रहेनाराने विक्षेप कर्या वगर रहेज
नहीं. जो एम न होय तो गोपीचंद तथा भ

रथरी अने बाजंदशाह आदी मोटा मोटा राजा राज मुकीने वनमां शा सारुं जाय? हवे एवाने तो आपणाने मल्याछे तेवा मल्या नहोता तेथी एवां वन कष्ट वेठवां पडेलां ने आपणनेतो घेर बेठां गंगा तेनी पेठे भगवाने दया करीने सतूपुरुषोने वनतो त्याग करावीने आपणे अर्थे गांममां वन करीने राख्या जेथी तेमना समागमथी लाखुं जीव भगवान सन्मुखथइ गया ने आपणाने प्रभु भजवा सुगमथया माटे आ अवतारना आश्रितोनेतो वनमां जवानीकांइ जरुर नथी. पण वनमांजाओके मनमांजाओ बेबराबरछे, एटले वनमांगएलाने जो मन वशानथी थयुंतो घरमांज बेठोछे ने घरमां रहेलाने जोमन वश कर्युंछे तो सदा

वनमांज रह्योछे.मनने मारीने एकस्थानक मांरहेवुं अथवा एकआसन उपर बेशीरहेवु एपण एकमोटुं तपछे.केमके आजीवनेतो थोडीवार भजन करीनेवळी थोडी वारआ डी अवळी नजर करी आवे अथवा आडो अवळो जरा फरी आवे तोज तेनुमनमोकळुं रहेछे नीकरतो मुझायछे.माटे मनने वश करीने प्रभु भजायतो ठीकते ब्रह्मानंद स्वामीए कह्युंछे केविना मनमुंडे उपर मुडमुंडे क्या होवताहे! ने वली शास्त्रमां कह्युंछे के 'जितं जगत् केनमनोहिये' जेणेपोतानुंमन जित्युंतेणे जगत जीत्युंछे. जगतनो त्यागकर्योछे ने मनजीत्युं नथी तेणे कांइ पण कर्युं नथी. माहाराज कहेबहार तोगमे तेटली उपाधी होयतेनो अमारे खरखरो नहीं पण

अंतरमां रंचजेटलो पदार्थनो घाटथायतो
तेनो तत्काल त्यागकरी दीएत्यारे निरांत
थायएवो अमारो सहज स्वभावछे एटलेम
नमांथी श्ष्ट छुटल्या वगर भगवाननुं सुख
आववानुंनथी. आ जीवनेतो आखाब्रह्मांड
नुंद्रव्य मळेके विषय मळेतो पणतृप्तथाय
तेम नथीजेम पाताळसुधी पृथ्वी फाटीते
कदीभरावानी नथी, नेएमां सुख पणनथी.
जोसुख होयतो चित्रकेतु राजाकरोड स्त्री
उंनो त्यागकरीने तथा प्रियव्रतने स्वायंभु
मनुआदिक सर्वेनोत्याग करीने वनमां शा
सारु जात! आ जीवकरोडरूपीआनीसाहेबी
भेगीकरे पण तेमांथी दमडी सरखी तेनी
साथे आववानीनथी, तेमजसातमाळनी ह
वेलीकरशे नेकहेशेजे हुंमरुंत्यारे मने आ

ह्वेलीने एकखूणेदाटज्यो केबाळज्यो एम कह्हेतो पणतेनेएटली बेचारह्वाथजगो बळ वासारु पणमळवानीनथी. एतोगामबह्वार भागोळेलइजइने ज्यांगधेडां आळोटतांह्शे त्यांफूकीदेशे नेतेनीराखपण पाणीमांनांखशे केतेउडीने गामभणीपाछी नआवे.आमसर्वे मूकीने अभरांमकूळनद्रावाकरीने जरुर जावुंपडशे, नेपाछुंकोटीकल्पे पणभेगुंथवा यएवुंनथी. त्यारेअमथुं कोनेअर्थेकूटीमरवुं अरेगमेतेटलुंभेगुंकरो पणफकत अछेरअ ननीज जरुरछे ने ते आपवातो मह्वाराजे शिरलीधुंछे तेसुझेतेरीतेआपशेज. त्यारेह्वे शुं जोइए तो पोताना आत्मानुं सुधारीने सदाय सुखी थवाय एवोउपाय करवो एअ व-यनुंछे जेणे मोक्षमार्ग साध्यो तेणेसर्वे

कीधुंछे नेमोक्षनुंकामअधुरुरह्युं नेबीजुंबधुं कर्युंछे तेऐकांइकीधुंनथी. कल्याणनोमारग ज्ञानविना समजातोनथी. नेज्ञान संतसमागमविना थातुंनथी माटे संतसमागमनी जरुरछे, ते आपणाथी थायछे के नहीं तेनो नित्य तपासकरवो पण मूर्ख वाणीयानी पेठे करवुं नहीं तपासकरतां अंतरना घाट ओछाजणाय नेभगवान सांभरता होयतो जाणवुंके समागमनुं सुखआव्युं, ने एवुंनथीथयुंत्यांसुधीअधुरुंछेतेअधुरुं क्यारेपुरुं थाशेतेनोखटकोराखवोकेमकेकाळनोभरुसो नथीकाळछे तेअचानकआवीनेअडधीरातेके खराबपोरेघरमांथीकेबाहारथीजरुरझालीलेशे ते आपणी नातनाके जातना सगाकेवाहाला घरनातथागामना घणाजण आपणीनज

आगळकुटीबाळ्याछेतेजाणतां तां आगणने
गाफलतारहेछेएजअज्ञानेछेकाळनित्यआव
रदाने ओछीकरेछे. तेघडीकेदिवसमहीनोकेव
रसजेजायछेतेआपणने काळनानजीकलेतुं
जायछेमाटेआळस, प्रमाद, नेमोहअलगांक
रीने पोताना आत्मानेस्थुळ, सूक्ष्म, नेकारण
एत्रणदेह तथा जाग्रत स्वप्नने शुसुप्ति ए
त्रणअवस्थाथकी पृथकमांनीने ब्रह्मरूप थ
इने भगवाननी मूर्त्तिनुं ध्यान करवुं जेथी
आलोकनां सुख सर्वे तुच्छजेवां थइने
तेनारागमात्रबळीजायनेतेवगररागटळवाना
नथी ने तेराग टळ्यावगर भगवाननुं सुख
यथार्थआववानुंनथी माटे कथावारतानोनि
रंतर जोगराखीने बबेघडी भगवाननी मू
र्त्तिनुंध्यानकरवुं नेध्यानकरतां वृत्तिबीजेठे

काणेजाय नेसंकलप उठेतो सांख्य विचारे
करीने खोटाकरी नांखवाने वळी ध्यानकरवुं
एनीरंतर आदर सहित अभ्यास राखवाथी
वृत्ति स्थिरथवा मांडशे. नेप्रथम करंता व
धारेवार ध्यानमांटकीशकाशे नेमूर्त्तिनुंसुख
आवशेएटलेवृत्तिने बहार काढवी पण नहींज
गमे. अंतरसांमीवृत्ति एकदमनथायतेवुंहोय
तोप्रथम बाहार मूर्तिसांमी वृतीराखीने अं
गोअंग नीरखीने तेनुंचिंतवन करवानी टेव
राखवी. थोडीवारपछी वळीबहारवृतीकरीने
मूर्तिसामुंजोवुंएमबाहारवृत्तीजोडतांजोडतां
अंतरसन्मुख रहेवालागशे नेतेमांभगवान
सहायकरशे. वळीमोटामुक्तोने संभारीनेते
मनीपणपार्थनाकरवी जेथी आपणी फतेह
थायनेकळीनाझपाटामांथीनीकळीनेभगवान

ना सुखपुरधाममां जइपुगाय एजाविनंती.

॥ श्री सहजानंदस्वामिने नमोनमः ॥

आपणेतो आत्मनिष्ठ छीए माटेआत्मरूप पोताने मानीने सदाय आनंदमां रहेवुंतेणे करीने अंतःकरणमां कोइवातनो उद्वेग पेसेज नहीं केमजे ज्ञानी होयतेतो आदेह तथादेहना संबंधी तथादेहना पदारथतथा सुखदुःख तथा मानअपमान तथा निंदास्तु ति तथाहाणवृद्धि इत्यादिकने असत्य जा णेछे नेतेणे करीने लेशमात्र क्लेशने पामता नथी. ने तेनो कोई रीतनो विक्षेप अंतरमां पेसवा देतानथी ने ते विक्षेपे करीने पराभ वनेपण पामतानथी ने आत्यांतिक प्रल नोविचार करीने पोताना आत्माने अक्षर ब्रह्मसंघाथे एककरीने तेनोविषे श्री पुरु

त्तम सहजानंदस्वामि तेमनी मूर्त्तिने धारीने
सदाय ते मूर्त्तिनु अनुसंधान राख्या करवुं
पण ते भगवानने क्षणमात्र भूलवा नहीअने
आपणे तो [illegible]नविचार करीने सर्वेनु प्रमा
णकरी राखवुं. जे भगवान आवाछे तथा ते
भगवाननी मूर्त्तिमां सर्वे सुखमात्र रह्यांछे.
तेसुख अखंडने अविनाशीछे नेअपारछे ने
अलौकिकछे ने अनोपमछे ने एसुखमां दृष्टि
पो होचे त्यारे प्रकृतिपुरुषने प्रकृतिपुरुष नुं
कार्य जे अनंतकोटी ब्रह्मांडने तेब्रह्मांडोने
विषे रह्या जे लोकनेभोग तेसर्वे अतितुच्छ
थइजायछे, ने तेभगवानविना बीजुं कांइए
पण गमतुं नथी, ने तेना अंतरमां अतिशे
आनंद वर्त्या करेछे, नेते भगवानविना जेमा
ानुंकार्यछे तेतो चारप्रकारना प्रलयकरीने

नाशथइजायछे. नेस्थितिकालनेविषे अपार दु:ख,क्लेश,द्वेष,भय,मोह,दु:खविकार इत्यादिक अनेक दोष भरेलाछे जेम खारोसमुद्र जेम खारेपाणीएभर्योछेतेमजभअपारमायाना कार्यनेविषे दु:खने जोईने अखंडभगवान भजवाने भगवाननी कथावार्ता भजनस्मरणध्यान संतसमागम तेमां सदायसुख रह्यांछे एमजाणीने जेणेकरीने पोताने भगवान भुलायने अंतरनेविषे ध्यांनभजनकरतां विक्षेप आडांआवीपडे एवोतो देशकाल क्रीया संघ तेमांवर्तवुंनहीं. कारणकेआपणेतो धर्मादिक अंगेसहीत भगवाननीएकांतिकभक्ति दृढकरीनेभगवानने प्रसन्नकरीने भगवानना अक्षरधामनेविषे भगवाननीसेवामांजइनेरहेवुंछे.पणनाशवंतने दु:खरुपएवुं

जेआजगततेमांकांइलोभावुंनथी.नेआपणा उपरतोभगवाननीमोटीकृपाथइछे, जेसाक्षा तकारभगवान तथातेमनाएकांतिकसंतनी प्राप्तथइछे तेनेभगवाननुं यथार्थज्ञानथयुं छे, नेतेभगवाननीभक्तिकरीएछीए, नेएजो गमल्योछे तेतोजेमकोइकने चिंतामणिमले त्यारे कोइवातनुं दालीद्रपणुं रहेनहीं तेमआपणनेजेप्राप्ति थइछे तेतोब्रह्मादिक नेपणदुर्लभछे, एवोमोटोलाभमानीनेकेवल दुःखरुप जेसंसार तेमांमिथ्याभिनिवेशबां धीने परमेश्वरने भूलवानहीं. ने द्रश्यपदार्थ मांथीप्रीतिमटीजाय एउपायमां रातदिवस मंडवुं. ने एकादशस्कंधनी टीकामांकदर्यना आख्याननीकथा विचारवी तेणेकरीनेसुखी रहेवाय. अनेआपणेतो साधुनामारग जेवा

मां प्रवरतवुं नेसाधुनेतोनिर्मानिपणुं तथा क्षमा,दया,परोपकार,इत्यादिकभूषणछे ते आपणेसाधवुं. नेअज्ञानिजन जेनिंदास्तुति,द्वेष,मान,अपमान,करे तेणेकरीनेदेहरु पथइने दुखीआथातुंनही. सदायमगनरहेवुं अनेआपणेतो वर्तमान धारीने भगवान भजवासारु सत्संग कर्योछे माटे आपणेतो प्रत्यवायनुं अनुसंधान सदाय राख्या करवुं, पण राजर्षिने मारगे दोडवुं नही. कारणके एभगवानना भक्तनो मार्ग नथी.

समाप्त.